

hevði eina serliga trongd til at savna sær vitan.

Hann varð loddur við vitan.

Vit sum kendu Johan og øll, sum seinni sluppu at uppliva hann í virki sinum sum prestur og politikkari í Føroyum og í Danmark, fingi gleði av sjáldsomu evnum hansara til at seta brót úr hesi veldugu vitan í samband við lötuna, hendingina ella tørvin.

Hann mundi vera ein hin kendasti politikarin í Danmark, og sum røðari á fólkatingi ein hin besti.

Tað er eingin loyna, at tingsalurin har av og á er nærur tómur til vanligar viðgerðir, men fór Johan á pallin, fóru tíðindir sum snarboð um slottið, og umboðini komu tysjandi úr øllum ættum, so salurin skjótt var fullsettur.

Johan plagdi at siga frá, at tað var sjálvur

Kistan verður borin út úr kirkjuni

Frá fyrndini til nútíðina, úr kvæðaheiminum til skaldaverðina tók hann sini dømi, so ætlanin við tí, hann segði, stóð lýsandi og livandi fyrri okkum.

Hann dugdi at taka til, greiða frá og frambera á ein slíkan hátt, at tað lá á einum hægri støði enn vanligt hevur verið hjá føroyskum politikarum.

Ja eisini á donskum skaraði hann framúr í so máta.

Viggo Kampmann, sum í 1957 bað hann taka við starvi í Klaksvík.

Øllum kunnugt, løgu serligar orsøkir aftanfyrri, men eisini har loysti Johan sína uppgávu soleiðis, at tey 8 árin, hann var sóknarprestur í Klaksvík, skapti hann sær ein stóran vinarskara og savnaði hóp av fólki um Guðs orð. Tað var tað sermerkta við Johan sum presti, at sjálvt í

Veðrið var av tí allarbesta henda dagin Johan fór til gravar

Danmark, har so nógv verður klagd um hálv-tómar kirkjur, var altíð stúgvandi fult tá Johan hevði prædikuna.

Í 1960 fór hann at taka lut í politikki, og hann røkti fólkatingsstarvið stórt sæð alla tíðina inntil valið í 1979, tá hann vegna heilsubrek ikki stillaði upp aftur.

Tað er av mongum mett sum eitt politiskt bragd, at maður bústíandi í Danmark øll tey mongu árin eftir 1964 kundi verða afturvaldur val eftir val í Føroyum, ja við størri atkvøðutali enn nakar áður hevði fingið.

Javnaðarflokkurin var tó ongantið í iva um at stilla hann upp. Hansara røttfesti í føroyskum livshátti, síðaarvi og søgu var soleiðis, at veljarin ongantið hugsaði um, at hann ikki búði í valdemi-

num og at sambandið til hansara darvaðist av hesum.

Tað gjerdi tað heldur ikki, og flestu fólkatingslimir undraðust á tey sjáldan evnir, Johan hevði til at koma í samband við sitt umhvørvi og sínar landsmenn. Ja mangir teirra øvundaðu kanska hesa støðu, tí tað vóru ikki bert veljarar hansara sum leitaðu hann upp, men, sum eg segði, landsmenn hansara.

Landsmenn í Danmark og landsmenn í Føroyum, og harafturat stórt tal av dønnum, sóknarborn og onnur.

Í politiska arbeiði sinum rak Johan eitt stórt upplýsandi virksemin. Fyrilestrarir í teimum ynsu feløgnum vóru óteljandi, og man hann vera ein teirra, sum best hevur gjørt Føroyar

kendar á viðkomandi og samuligan hátt.

Sera flokstrúgvur var hann, bæði móttvegis egnum flokki í Føroyum og samstarvsmonnunum í Danmark, men hann var kortini aldri ræddur fyrri at berjast fyrri egnari samvitsku og tí, hann metti rætt, hóast hann tá var í minniluta.

Við liv og sál stríddist hann tá móti meirilutanum, sum hann gjerdi tá fosturtøkulógin stóð fyrri broyting fyrst í sjeiti-árunum.

Tað eru túsundir, sum bera Johan tøkki fyrri beinasemi og hjálp. Kundi hann ikki hjálpa sjálvur, kundi hann oftast ávísar leiðir ella ávirka loysnir, so hann, ið var illa fyríkominn, fór hjálptur frá honum aftur.

Hansara sosialpolitiska arbeiði hesi árin er

helst størsti varði, hann setti eftir seg — so vilja samstarvsmenn hansara á tingi vera við — hóast hetta arbeiði av náttúru er slíkt, sum fer fram stillfært, uttan hóvasták og óalment.

Í fjør fluttu Birta og Johan heim aftur. Vit eru mong, sum eru sorgarbundin um, at ikki untist tykkum at liva nøkur goð ár afturat saman í tí hugnaliga heimi, tit høvdu skapt í Sandvík, men Hann, sum ræður øllum, tók aðra avgerð.

Ein stríðsmaður Harrans er tikin heim.

Ein verji og hjálpari teirra veiku virkar ikki meira.

Ein sterk rødd er tagnað.

Vit drýpa hevur í djúpastu virðing og við bestu minnum um Johan Nielsen.

Uttanfyrri kirkjuna í Sandvík — Andreas Højgaard, Eyðun Winther og Haldor Holm

Nógvir sandvíkingar fylgdu Johan til gravar